

mændene, og saaledes er Forholdet endnu ordnet ved Loven af 3die Marts 1854, hvorefter de tvende andre Love have indført Aendringstillæg, der indtræde efter et bestemt Antal Aar, saa at den Vedkommende erholder samme uden Hensyn til Afgangen blandt Formændene, men heller Intet vinder ved en tilfældig stor Afgang blandt disse. Udvalget mener altsaa, at der ved Anvendelsen af § 3 maatte, saavel strax som til enhver Tid i Løbet af de 2 Aar, for hvilke Loven skal gjælde, sees hen til, om ikke den Vedkommende ogsaa efter de tidligere Regler vilde have opnaaet en højere Gage, der i det Hele eller tildeels kan æqvivalere Gageforholdene efter de omhandlede nye Love, og kun forsaavidt Noget bliver tilovers som virkelig Forhøielse efter disse, maatte Reglen derpaa anvendes. Ved denne Fremgangsmaade kan der nu vistnok tænkes at opstaa flere synderlige Forhold; men en anden Fremgangsmaade vilde aabenbart kunne blive til Skade og Forurettelse for de paagældende Embedsmænd, saa at de stundom Intet vilde vinde, men meget mere tabe paa Grund af hine nye Love.

Men selv naar § 3 forstaaes paa den anførte Maade, kan Udvalget dog ikke finde den billig og tilraadelig. Vi have ved at undersøge de omhandlede tre Loves Historie fundet, at de ikke skyldes noget specielt Hensyn til Dyrktiden, men i længere Tid forud have været paatænkte og forberedte, fordi de vedkommende Embedsmænd vare ringere aflagte, end det deels efter det Arbejde, der fordres af dem, deels efter deres Embeders Betydning og Vigtighed, saavel som efter en Sammenligning med andre ligeordnede Classer af Embedsmænd, kunde anses som billigt og passende. Det var for at udsævne dette ubillige Misforhold, at hine Love udkom; men vilde man nu lade de andre Classer af Embedsmænd, der ved tidligere Bestemmelser havde været saa heldige at opnaae lignende Gageforhold, erholde Tillæg til disse, og derimod frabrage de saa seent opnaaede Forøgelse i de Tillæg, der ellers vilde tilfalde de her omhandlede Embedsmænd, vilde den tidligere Ulighed og Ubillighed atter fremkomme. Iøvrigt maa Ud-

valget tillade sig at henvise Thingets ærede Medlemmer til de nærmere Oplysninger og Bemærkninger, der findes i de ovenberørte Andragender, som vilde blive fremlagte paa Thingets Bord.

Ifølge de ovenanførte Grunde ere Udvalgets samtlige Medlemmer enige i at foreslaae, at § 3 ganske udgaaer af Lovudkastet.

ad § 4.

Ved denne Paragraph bestemmes, at ogsaa de ved Finantslovene for Aarene 1853—54, 1854—55 og 1855—56 tilstaaede personlige Tillæg skulle holdes udenfor Beregningen af Gagetillæget, o. s. v.

Udvalget anser det for klart, at der her ved ikke kan siges til saadanne i de nævnte Finantslove opførte personlige Tillæg, der grunde sig i særegne Love (sfr. ovenfor ad § 1), og altsaa kun ere optagne i Finantslovene, men ikke tilstaaede ved disse. Men heller ikke antager Udvalget, at der kan siges til de personlige Tillæg, der allerede vare tilstaaede ved de tidligere Finantslove og kun ere paany bevilgede ved Finantsloven for 1853—54 og de følgende Finantslove. Der siges formeentligen kun til de nye personlige Tillæg, der først ere tilstaaede ved nogen af de anførte Finantslove og gjentagne i de følgende.

Udvalget har ved at undersøge de citerede Finantslove ikke kunnet finde, at de personlige Tillæg, som efter det Anførte bleve tilbage som Gjenstand for Reglens Anvendelse, overhovedet ere tilstaaede ifølge noget særligt Hensyn til Dyrktiden, men at de grunde sig paa saadanne Nødværds- og Billigheds-Hensyn, som allerede ovenfor ad § 1 ere berørte; og Udvalgets samtlige Medlemmer ere derfor enige om at tilraade, at Bestemmelsen, forsaavidt den angaaer de udtrykkelig anførte Finantslove, udgaaer af Lovudkastet.

Derimod savnes en Bestemmelse om de personlige Tillæg, som maatte blive tilstaaede ved Finantslovene for 1856—57 og 1857—58, for hvilken Periode Loven skal gjælde. Da det er muligt ved selve disse Finantslove nærmere at regulere de enkelte Forhold, saaledes som